

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ.. " 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἑρμοῦ—261

Πολλοὶ οἱ λόγοι δι' οὓς ὀφείλομεν νὰ εὐγνωμο-
νῶμεν τοῖς ἀνθρώποις, διότι εἰσὶν ἄνθρωποι παρ'
ᾧ λαμβάνομεν πολλὰ ὠφελήματα, ἄνθρωποι οἵ-
τινες συνέδραμον ἡμᾶς ποικιλοτρόπως, καὶ τοὺς
ὁποίους ἴσως ποτὲ δυνηθῶμεν ἔστω καὶ κατὰ τὸ
ἡμῖσι ν' ἀνταμείψωμεν, ἢ δὲ εὐγνωμοσύνη ἡμῶν
θὰ ᾖ ἀνάλογος πρὸς ὅσα παρ' αὐτῶν ἐλάβομεν. Ἀλ-
λ' ὅσα οἱ ἄνθρωποι ἐπραξαν δι' ἡμᾶς, εὐρίσκομεν
ὅτι εἰσὶν ἴσα τῷ μηδενί, παραβαλλόμενα πρὸς ὅσα
ὁ Θεὸς ἐπραξε. Πρὸς τοῦτο δὲ δὲν ἔχομεν ἀνάγκην
ν' ἀνατρέξωμεν εἰς ψυχικὰ ὠφελήματα· ὁ φυσικὸς
κόσμος παρέχει ἡμῖν ἱκανὰ διδόμενα συγκρίσεως. Ὁ
ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐποίησε ῥόδον. Ὁ ἄνθρωπος οὐ-
δέποτε ἐποίησε τμήμα κυανοῦ οὐρανοῦ ἢ τμήμα νέ-
φους. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐξέτεινε τὴν λάμψιν
τῆς ἐμφανίσεως τοῦ ἡλίου ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς, οὐδ'
ἐκάλυψε τὸν πρὸς δυσμὰς ἐρίζοντα διὰ τῆς λαμ-
πρότητος τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέ-
ποτε κατεσκεύασε τὸν σῖτον τοῦ ἀγροῦ δι' οὗ τρε-
φόμεθα. Ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε ἐθρεψε τὴν πηγὴν.
Ἐπόμεν ἐκ χιλίων ρυάκων εὐδαιμονίας, ἀλλ' ἂν
ἀκολουθήσωμεν τοὺς ρυάκας τούτους, μέχρι τῶν
πηγῶν των, θὰ εὕρωμεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὐδέποτε
ἐποίησαν αὐτοὺς νὰ τρέχωσιν. Ἐφάγομεν ἐκ χιλίων
κλάδων· ἀλλ' ἐὰν ζητήσωμεν νὰ εὕρωμεν πόθεν ὁ
καρπὸς παρήχθη θὰ ἴδωμεν ὅτι οὐδέποτε ἐν τῶν
δένδρων τῶν τρεφόντων ἡμᾶς ἐβλάστησαν τῇ τοῦ
ἀνθρώπου ἐνεργείᾳ. Ἐὰν τερπώμεθα ἐν τοῖς φίλοις,
ἐν τοῖς ἀγαπῶσιν ἡμᾶς, ἐν τοῖς τέκνοις τῆς ἀγά-
πης ἡμῶν, ταῦτα δὲν ἔδωκεν οὗτος εἰς ἡμᾶς; Πό-
θεν προῆλθεν ἡ τοῦ ἔρᾶν δεκτικότης; Πόθεν προῆλ-
θεν ἡ ἀγάπη ἥτις πληροῖ τὰς φύσεις ἡμῶν ἐκ χα-
ρᾶς, ἐὰν μὴ ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν πα-
τρός; Αὐτῷ, λοιπόν, ἀπονέμομεν εὐχαριστίας.

«Δοξολογεῖτε τὸν Κύριον, διότι εἶναι ἀγαθός·
διότι τὸ ἔλεος αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα».

Η ΒΙΡΔΩ ΚΑΙ Ο ΚΥΩΝ ΑΥΤΗΣ

ὑπὸ Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ.

(Συνέχεια, ὕδα ἀριθ. 2).

Ὁ ἀκταιοφύλαξ ὑπερχάρη ἐπὶ τῇ μελλούσῃ εὐτυ-
χίᾳ τοῦ μικροῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον οὕτω παραδό-
ξως εὔρεν. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν παρέδωκεν
αὐτὸ εἰς τὴν θεραπείαν, ἥτις τὸ ἔθεσεν ἐπὶ μα-
λακοῦ ἀνακλίντρου ἐντὸς ἀναπαυτικωτάτου δωμα-
τίου. Ὁ δὲ κύων ἐν τῷ μεταξύ παρηκολούθει κατὰ
πόδας τοὺς φέροντας τὴν κόρην εἰς τὴν μέλλουσαν
κατοικίαν τῆς, καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐνόει τὰ ἐνεργού-
μενα ὑπὲρ αὐτῆς· διότι ἔσειε τὴν οὐρὰν του, ὡς τε-
κμήριον τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ὁ Οὐμφρέν
ἀποχαιρετῶν ἐκυψε νὰ φιλήσῃ τὸ μικρὸν εὔρημα, ὁ
κύων, ὁ πρῶτος σωτὴρ τῆς κόρης, πλησιάσας ἔλειξε
τὴν χεῖρα τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός. Παρευθὺς
ἀναψυκτικὰ μέσα ἐφηρμόσθησαν, χρήσις θερμοῦ λου-
τροῦ ἐγένετο καὶ οὕτω ταχέως ἡ μικρὰ κόρη συν-
ελθοῦσα ἔφαγε τὴν ἐτοιμασθεῖσαν δι' αὐτὴν θερμὴν
τροφὴν. Ἀλλ' ὅτε ἀνέωξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς
καὶ εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ξένην οἰκίαν καὶ ἀνα-
μέσον ξένων ἀνθρώπων, φοβηθεῖσα ἤρχισε νὰ κλαίῃ·
ἀλλ' ὁ κύων πλησιάσας εἰς αὐτὴν καὶ θέσας θω-
πευτικῶς τὴν μεγάλην καὶ μαλλιαρὰν κεφαλὴν του
ἐπὶ τοῦ προσώπου αὐτῆς, κατῴρωσε νὰ τὴν καθη-
συχᾷ. Οὐδὲν δὲ ἄλλο ἠκούσθη παρ' αὐτῆς, εἰ μὴ
«Βοδῆρ, (ἀντὶ Ῥοδῆρ τὸ ὄνομα τοῦ κυνός) ποῦ Μαμ-
μὰ; ποῦ, ποῦ Μαμμὰ! Τότε ὁ Ῥοδῆρ, ἔσεισε πάλιν
τὴν οὐρὰν του, ὡς σημεῖον τῆς χαρᾶς αὐτοῦ, διότι
ἤκουσε πάλιν τὴν φωνὴν τῆς.

Ἐμβλέπων ὁ κύριος Αὐδήλιος πρὸς τὴν μικρὰν
κόρην μετὰ στοργῆς ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, «Βεβαίως
ἔχω ἰδεῖ τὸ ὡραῖον τοῦτο πρόσωπον· ἂν ὅμως ἀπα-
τῶμαι, ἔχω ἰδεῖ τοῦλάχιστον παιδίον ὁμοιάζον πρὸς